

Zagreb, 04.05.2020.

Na broj: St-1878/16

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska 6
21000 SPLIT

Razlučni vjerovnik: ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka,
Jadranski trg 3a, OIB 23057039320

Stečajni dužnik: SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o. u stečaju, Split,
Ulica Fra Bone Razmilovića 8, OIB 76744843934

Ž A L B A

razlučnog vjerovnika

trostruko

Razlučni vjerovnik izjavljuje žalbu protiv rješenja naslovnog suda od 24.04.2020. iz svih žalbenih razloga.

I. Predmetnim rješenjem sud je

- u tč. I. iz iznosa kupovnine od kn 1.998.000,00 iznos od kn 808.337,65 izdvojio na ime namirenja dospjelih i budućih predvidivih troškova unovčenja i za rezervaciju sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka već pokrenutih parnica, te iznos od kn 1.189.662,35 izdvojio na ime djelomičnog namirenja tražbine razlučnog vjerovnika,

- u tč. II. naložio Financijskoj agenciji da iznos od kn 808.227,65 isplati stečajnom dužniku, a iznos od kn 1.189.662,35 isplati razlučnom vjerovniku.

U obrazloženju pobijanog rješenja prvostupanjski sud se poziva na odredbe čl. 248., čl. 254. st. 1. i čl. 157. st. 1. Stečajnog zakona, te na pravna shvaćanja prihvaćena na sjednici sudaca Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19.06.2008. i na sjednici Odjela trgovačkih i drugih sporova Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 18.03.2019., navodi da unovčene nekretnine predstavljaju jedinu stečajnu masu, da prihvaća obrazloženja stečajnog upravitelja iznesena na ročištu za diobu i obračun troškova dostavljen od strane istog, te konačno navodi da su primjedbe razlučnih vjerovnika na obračun troškova unovčenja neosnovane i paušalne.

II. Razlučni vjerovnik prvenstveno ističe da je sud, sukladno odredbi čl. 254. Stečajnog zakona, rješenjem od 24.04.2020. bio dužan iz postignute kupovnine namiriti troškove unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona te potom namiriti tražbinu razlučnog vjerovnika.

S obzirom da sud pobijanim rješenjem nije namirio troškove unovčenja niti je namirio tražbinu razlučnog vjerovnika, već je isti utvrdio da se iznosi od kn 808.337,65 i kn 1.189.337,65 izdvajaju, a što nije niti ispravno niti dovoljno jasno, odnosno što nije u skladu s odredbama Stečajnog zakona kao niti u skladu s odredbama Ovršnog zakona koji se ima primijeniti sukladno odredbama čl. 247. i 248. Stečajnog zakona, razlučni vjerovnik ističe da je predmetno rješenje potrebno ukinuti.

Naime, s obzirom na ovakvu formulaciju tč. I. rješenja od 24.04.2020., nejasno je li tražbina razlučnog vjerovnika djelomično namirena predmetnim rješenjem (kao što bi trebala biti, sukladno odredbama Stečajnog zakona i Ovršnog zakona) ili ista tek treba biti namirena naknadno, donošenjem drugog rješenja.

Također, imajući u vidu formulaciju tč. I. rješenja od 24.04.2020., a iz koje ne proizlazi da su postignutom kupovninom namireni niti troškovi stečajnog postupka niti tražbina razlučnog vjerovnika, razlučni vjerovnik ukazuje da su tč. I. i tč. II. rješenja od 24.04.2020. kontradiktorne, odnosno da, s obzirom na sadržaj tč. I., nema uvjeta za donošenje tč. II. kojom je dan nalog Financijskoj agenciji da isplati iznos od kn 808.337,65 na račun stečajnog dužnika te iznos od kn 1.189.662,35 na račun razlučnog vjerovnika.

Osim navedenog, razlučni vjerovnik ističe da je prvostupanjski sud, imajući u vidu da je isti odredio izdvajanje iznosa od kn 808.337,65 na ime namirenja dospjelih troškova unovčenja, na ime budućih predvidivih troškova unovčenja i na ime rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica, bio dužan u izreci rješenja navesti točan iznos koji se izdvaja (odnosno kojim se namiruje) na ime dospjelih troškova unovčenja, na ime budućih troškova unovčenja i na ime rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica.

Navedeno se osobito odnosi na troškove koji se izdvajaju na ime rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica, a koji, s obzirom da isti ne smiju služiti za namirenje bilo kakvih drugih troškova ili obveza stečajne mase, moraju biti posebno izdvojeni i zaštićeni od vjerovnika stečajne mase i eventualnih postupaka prisilne naplate koje bi isti mogli provesti na računu stečajnog dužnika. S obzirom na navedeno, razlučni vjerovnik ukazuje da je rješenje od 24.04.2020. potrebno ukinuti i iz navedenog razloga.

III. Razlučni vjerovnik ističe da se prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja nije uopće osvrnuo na pojedine prigovore razlučnog vjerovnika na obračun troškova dostavljen od strane stečajnog upravitelja, već je u odnosu na iste samo paušalno naveo da su prigovori razlučnog vjerovnika neosnovani i paušalni, a što ni u kojem slučaju nije točno.

Razlučni vjerovnik je u odnosu na troškove koje prvostupanjski sud u rješenju od 24.04.2020. naznačuje kao izravne troškove, stvarne troškove stečajnog upravitelja i opće (ostale) troškove stečajnog postupka i u svojim podnescima i na ročištu za diobu kupovnine istaknuo više primjedbi te u više navrata zatražio dostavu dokumentacije iz koje je razvidan nastanak troškova upravo u visini u kojoj se isti potražuju.

Međutim, do donošenja rješenja od 24.04.2020. stečajni upravitelj nije dostavio dokaze iz kojih bi nedvojbeno proizlazila visina predmetnih troškova, a što je isti i sam priznao u svojim podnescima. Obrazloženja stečajnog upravitelja kojim isti opravdava nedostavljanje dokaza o nastalim troškovima koje potražuje svojim obračunom kao npr. da se dostavom samo pojedinih računa i množenjem iznosa navedenih u istima s brojem mjeseci može dobiti iznos koji se potražuje te da iz navedenog razloga nije nužno dostavljati račune ili da računi nisu izdani jer računovodstveni servis ne želi iste izdavati dok ne bude siguran da će isti biti plaćeni, nisu prihvatljiva niti je navedeno postupanje stečajnog upravitelja u skladu s odredbama Stečajnog upravitelja.

Navedenim postupanjem stečajnog upravitelja razlučnom vjerovniku je onemogućena provjera visine troškova koje potražuje stečajni upravitelj, a na koju provjeru razlučni vjerovnik ima pravo.

O navedenim prigovorima razlučnog vjerovnika, kao i činjenici da istom, unatoč višekratnom traženju, nisu dostavljeni svi dokazi (računi) iz kojih proizlazi visina troškova koje potražuje stečajni upravitelj, prvostupanjski sud se u pobijanom rješenju uopće ne očituje, osim što paušalno navodi da su prigovori razlučnog vjerovnika neosnovani i paušalni.

Osim toga, s obzirom da je izostala dostava dokaza o nastanku troškova od strane stečajnog upravitelja, nejasno je na koji način je sud u pobijanom rješenju od 24.04.2020. utvrdio nastanak i visinu troškova i na kojoj točno dokumentaciji je isti utemeljio predmetno rješenje.

Razlučni vjerovnik ukazuje da je u rješenju o namirenju nužno da sud, osobito u slučajevima kada postoje prigovori na visinu obračuna troškova dostavljenog od strane stečajnog vjerovnika, utvrdi nastanak svih zatraženih troškova i valjano obrazloži visinu istih, a što je propušteno u rješenju od 24.04.2020. Na nužnost navedenog ukazuje i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci posl.br. PŽ-5000/2016-2 u kojoj, između ostalog, navodi: *“Visina tih troškova mora biti dokazana i valjano obrazložena na način da se iz rješenja može utvrditi osnovanost i visina utvrđenih troškova, što je prvostupanjski sud djelomično propustio učiniti u razlozima svoje odluke.”*

Osim što iz rješenja od 24.04.2020. ne proizlazi da je visina troškova (kako troškova u rješenju naznačenih kao izravni troškovi, stvarni troškovi stečajnog upravitelja i opći (ostali) troškovi stečajnog postupka, tako i preostalih zatraženih i dosuđenih troškova) dokazana i valjano obrazložena na način da iz istog proizlazi njihova

osnovanost i visina, te osim što se u predmetnom rješenju prvostupanjski sud uopće nije osvrnuo na prigovore razlučnog vjerovnika da stečajni upravitelj nije dostavio dokaze (račune) iz kojih proizlazi visina zatraženih troškova, razlučni vjerovnik ukazuje da se prvostupanjski sud nije uopće osvrnuo niti na pozivanje razlučnog vjerovnika na odluku Visokog trgovačkog suda posl.br. PŽ-7186/2019-2 u podnesku od 05.03.2020.

Naime, sukladno stavu zauzetom u predmetnoj odluci da bi stečajnim upraviteljima kojima je prebivalište izvan teritorija nadležnog suda opravdanim valjalo priznavati tek onaj dio putnih troškova koji je ostvaren na području nadležnog suda, po dužini prijeđenog puta i vremenski, te da stečajni upravitelji kojima je prebivalište izvan teritorija nadležnog suda (kao što je slučaj u ovom predmetu u kojem stečajni upravitelj ima prebivalište na području Trgovačkog suda u Zadru) ne bi mogli stečajnu masu teretiti svojim putnim troškovima ostvarenim izvan teritorija nadležnog suda, prvostupanjski sud stečajnom upravitelju nije smio dosuditi cjelokupan iznos zatraženih stvarnih troškova stečajnog upravitelja, a što je prvostupanjski sud upravo učinio u pobijanom rješenju.

Slijedom navedenog, razlučni vjerovnik ističe da je rješenje od 24.04.2020. i iz navedenih razloga potrebno ukinuti.

IV. Nadalje, razlučni vjerovnik ističe da je rješenje od 24.04.2020. protivno i pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske od 19.06.2008., a na koje se upravo poziva i sud u pobijanom rješenju.

Predmetno pravno shvaćanje, kad spominje namirenje troškova unovčenja koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, govori isključivo o namirenju troškova koji su već nastali, a ne koji će eventualno nastati u budućnosti, i za koje je, ako će i nastati, nejasno u kojoj visini će nastati. Također, u istom se troškovi koje prvostupanjski sud rješenjem od 24.04.2020. izdvaja na ime namirenja budućih predvidivih troškova unovčenja i za rezervaciju sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka već pokrenutih parnica (niti bilo kakvi drugi slični troškovi) ne navode niti u obrazloženju u kojem se nabrajaju troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari.

Razlučni vjerovnik je i na ročištu za diobu kupovnine i u svojim podnescima u odnosu na buduće predvidive troškove unovčenja, dakle u odnosu na troškove koji nisu nastali i za koje stečajni upravitelj navodi da će tek nastati, isticao da predmetni troškovi ne spadaju u troškove iz čl. 254. Stečajnog zakona, kao i da stečajni upravitelj iste potražuje u iznosima koji su proizvoljno navedeni od strane stečajnog upravitelja (što je priznao i sam stečajni upravitelj navodeći da je iste paušalno odredio), bez ikakvog temelja za njihovo potraživanje u navedenoj visini. Neovisno o navedenom, prvostupanjski sud je u rješenju od 24.04.2020., bez da je isto utemeljeno u odgovarajućoj dokumentaciji dostavljenoj od strane stečajnog upravitelja, u cijelosti prihvatio obračun stečajnog upravitelja i istome dosudio predmetne troškove. Za takav svoj postupak prvostupanjski sud u pobijanom rješenju ne daje valjano obrazloženje.

Osim navedenog, razlučni vjerovnik ističe da iz obrazloženja pobijanog rješenja nije razvidno koji točno troškovi bi spadali u dospjele, a koji bi spadali u buduće predvidive troškove unovčenja.

Naime, iz predmetnog rješenja u eventualne buduće predvidive troškove bi ulazio dio troškova koje prvostupanjski sud imenuje kao parnične troškove u postupcima u kojima je dužnik tuženik. Međutim, nejasno koji iznos od iznosa od ukupno kn 12.660,30 navedenog u predmetnom rješenju se odnosi na buduće predvidive troškove.

Također, u eventualne buduće predvidive troškove bi ulazio i dio troškova koje prvostupanjski sud imenuje kao opće (ostale) troškove stečajnog postupka. Međutim, kao i prethodno, iz pobijanog rješenja nije razvidno koji iznos od iznosa od ukupno kn 41.190,00 se odnosi na buduće predvidive troškove, a koji se odnosi na već nastale troškove (za koje stečajni upravitelj nije dostavio dokaze o njihovoj visini).

S obzirom na navedeno, osim što je je obrazloženje rješenja od 24.04.2020. nejasno i suprotno odredbama Stečajnog zakona i pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske od 19.06.2008., razlučni vjerovnik ponavlja da isto nije utemeljeno na dokumentaciji koja prileži spisu.

V. U odnosu na rezervaciju sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka već pokrenutih parnica, razlučni vjerovnik prvenstveno ističe da u rješenju od 24.04.2020. nije točno utvrđen iznos od ukupnog iznosa od kn 808.337,65 koji bi se na iste odnosio.

Naime, sud u pobijanom rješenju spominje rezervaciju parničnih troškova u iznosu od kn 334.646,86 (procjena parničnih troškova za slučaj gubitka parnica u četiri parnice u kojima je dužnik tužitelj i vraćanje pozajmice u sudski Fond), u iznosu od kn 275,00 i kn 20.132,50 (prekinuta parnica protiv dužnika i četiri pristojbe Upravnog suda), te također spominje i rezervaciju mogućnih troškova u parnici za osporavanje tražbine društva Assista d.o.o., a na koji se odnosi dio (iz pobijanog rješenja nejasno točno koji dio) od iznosa od kn 107.755,00.

Nadalje, razlučni vjerovnik ističe da postupanje suda i osiguranje troškova vođenja parničnih postupaka, odnosno troškova koje će stečajni dužnik biti u obvezi podmiriti suprotnoj strani u slučaju gubitka sporova koje vodi iz ostvarene kupovnine nije u skladu s odredbama čl. 157. Stečajnog zakona. Također, kao što je prethodno istaknuto, isto nije u skladu niti s pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19.06.2008.

Nemogućnost osiguranja troškova vođenja parničnog postupka iz ostvarene kupovnine proizlazi i iz činjenice da se nekretnine pod razlučnim pravom prodaju sukladno odredbama čl. 247. Stečajnog zakona. Imajući u vidu odredbe st. 5. i 6. predmetnog članka, moglo se dogoditi da nekretnine budu prodane za iznos od kn

1,00, iz kojeg razloga ostvarena kupovna nikako ne bi mogla biti dovoljna za osiguranje troškova vođenja parničnih postupaka. Osim navedenog, u slučaju kad razlučni vjerovnik nije i osobni vjerovnik stečajnog dužnika, oduzimanjem dijela kupovnine ostvarene prodajom nekretnina pod razlučnim pravom na ime troškova vođenja parničnih postupaka u kojima sudjeluje stečajni dužnik, takav razlučni vjerovnik bi podnio teret vođenja parničnih postupaka iako isti iz sredstava pristiglih u slučaju uspjeha u predmetnim parničnim postupcima ne bi imao (s obzirom da isti nije stečajni vjerovnik), nikakvu korist.

Iz navedenog nesporno proizlazi da troškovi vođenja parničnih postupaka, a koji postupci se vode temeljem odluke vjerovnika stečajnog dužnika, odnosno rizik uspjeha u parničnim postupcima ne može i ne smije padati na teret isključivo jednog vjerovnika, odnosno jedne osobe, a koja, u nekim slučajevima kako je prethodno navedeno, uopće ne mora biti stečajni vjerovnik.

Nesporno je da su razlučni vjerovnici dužni snositi teret vođenja stečajnog postupka (a o čemu upravo i govori pravno shvaćanje zauzeto na sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19.06.2008. kada spominje troškove koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo), međutim, navedeni teret mora biti ograničen na troškove, ne i na stavke koji ne spadaju u troškove postupaka, a što je slučaj kod rezervacije sredstava.

Slijedom navedenog, razlučni vjerovnik ponavlja da rješenje od 24.04.2020. potrebno ukinuti i iz navedenog razloga.

VI. Razlučni vjerovnik ističe da je neosnovan zaključak suda da nekretnine predstavljaju jedinu stečajnu masu i da je razlučni vjerovnik dužan trpiti namirenje svih nastalih troškova stečajnog postupka (kao i troškova koji bi tek eventualno trebali nastati) u visini od 100%.

Razlučni vjerovnik ponavlja da je stečajni upravitelj u svojem Popisu predmeta stečajne mase koji je dostavljen sudu prije održavanja ispitnog i izvještajnog ročišta i koji je objavljen na e-oglasnoj ploči naveo da nekretnine koje su predmet razlučnog prava u ukupnoj vrijednosti stečajne mase sudjeluju s 42,04%, dok s obzirom na utvrđenu vrijednost predmetnih nekretnina i iznos za koji su iste uistinu unovčena, proizlazi da iste u ukupnoj vrijednosti stečajne mase sudjeluju s još manjim postotkom, i to 35,26%, odnosno 23,1%.

Utvrđenje suda da je neosnovano stajalište da unovčenu nekretninu mogu teretiti troškovi isključivo u postotku u kojem predmetne nekretnine sudjeluju u ukupnoj stečajnoj masi, a ne u visini od 100%, s obrazloženjem da je neizvjesno koliko će trajati parnice koje vodi stečajni upravitelj i koji će biti stupanj uspjeha stečajnog dužnika u istima, ne može biti prihvatljivo. Osim toga, sud vezano za uspjeh stečajnog upravitelja u predmetnim parnicama i povećanje stečajne mase ističe isključivo da će se nagrada stečajnom upravitelju odrediti sukladno odredbi čl. 13. Uredbe, ne dajući obrazloženje kakav utjecaj povećanje stečajne mase ima na troškove postupka, a kojoj stavci upravo prigovara razlučni vjerovnik.

Kao što je razlučni vjerovnik prethodno istaknuo, s obzirom da se nekretnine na kojima postoji razlučno pravo (kao i druge nekretnine i imovina, osim u slučaju drugačije odluke vjerovnika) u stečajnom postupku prodaju sukladno odredbama čl. 247. Stečajnog zakona, postoji mogućnost i da se iste unovče za iznos od kn 1,00. I u slučajevima kada je u pojedinom stečajnom postupku unovčen samo dio nekretnina (ili druge imovine stečajnog dužnika), dok tek predstoji unovčenje preostalih nekretnina (odnosno imovine), troškovi koji terete već unovčene nekretnine određuju se u postotku u kojem unovčene nekretnine sudjeluju u ukupnoj stečajnoj masi, iako u navedenom trenutku nije poznato za koji iznos će biti unovčene preostale nekretnine (imovina), odnosno iako postoji mogućnost da će iste biti unovčene za kn 1,00, čime bi iz prvih unovčenih nekretnina u konačnici bilo postignuto gotovo 100% novčanih sredstava ostvarenih od unovčenja stečajne mase.

Dakle, i u slučajevima kada postoji druga imovina, poput nekretnina, i kada je izvjesno da će ista biti unovčena, neizvjesno hoće li od unovčenja iste biti postignut bilo kakav prihod stečajne mase. Unatoč navedenom, prve nekretnine neće teretiti svi troškovi (s obrazloženjem da je neizvjesno za koji iznos će preostale nekretnine biti unovčene), već samo dio troškova, u određenom postotku.

Imajući u vidu navedeno, obrazloženje suda da je neizvjesno hoće li i u kojem iznosu doći do povećanja stečajne mase, iz kojeg razloga nije osnovan prigovor razlučnog vjerovnika, je neosnovano.

Stoga razlučni vjerovnik ističe da je rješenje od 24.04.2020., a kojim je sud odredio izdvajanje svih nastalih troškova (za koje nisu dostavljeni dokazi o visini), očekivanih troškova (za koje također nisu dostavljeni dokazi o visini) i rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica u njihovom cjelokupnom zatraženom iznosu, potrebno ukinuti.

VII. Slijedom svega navedenog, razlučni vjerovnik ponavlja da je rješenje od 24.04.2020 neosnovano u cijelosti te predlaže da drugostupanjski sud isto ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d.
zastupan po